

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. június 21-én.

Máté evangéliuma 5. rész 43-45a. verse: „Hallottátok, hogy megmondatott: „Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet.” Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy így mennyei Atyátoknak fiai legyetek.”

Kedves Testvéreim!

Imádság éve van református egyházunkban, és ehhez kapcsolódóan gyülekezetünkben is elkezdtünk egy sorozatot, amiben arra a fő kérdésre keressük a válaszokat, hogy miért nem tudunk jól imádkozni? Hiszen sokat imádkozunk, de mindig van lehetőség arra, hogy fejlődjünk. Mi nem működik? Sokszor már abban is hiba van, hogy nem tudunk kapcsolódni Istenhez. Aztán abban is hiba van, hogy a saját magunk útját keressük, nem pedig Isten dicsőségét. Előfordulhat az is, hogy a kéréseinknek egyetlen célja van, az, hogy nekünk jó legyen, mások meg nem is érdekelnek minket. A mai napon pedig az lehet a nagyon rövid válasz, hogy azért nem tudunk jól imádkozni, mert nem imádkozunk az ellenségért.

Természetesen az alapállapot bennünk is az, hogy ugyan miért is tennénk? Miért szeretnék én jót annak, aki nekem egyáltalán nem akar jót? Miért segítenék annak, akár imádsággal is, aki nekem mindenütt keresztbetez? Semmi oka nincsen annak, hogy én imádkozzam azokért, akik engem üldöznek.

Jézus is pontosan érzékeli, hogy alapból ez van az emberek lelkében, és ez van bennünk is. Két utasítás alapján rendezzük be az életünket. Az egyik Isten parancsa: szeresd felebarátodat. A másik pedig egy emberi alapállapot. Gyűlöld ellenségedet. Amikor ugyanis Isten népe az Ószövetségben gondolkozott, hogy ki a felebarát, akkor elkezdte szűkíteni a kört. Az csak Isten népéből való lehet. Az csak ugyanolyan vallású lehet. Aztán a szűkítés folyt tovább. Csak az lehet a felebarátom, aki velem szemben rendesen viselkedik. Senki más nem lehet. Csak az lehet a felebarátom, aki szépen viselkedik mindig, akire mindig számíthatok, és a szűkítés folyik tovább. Végül marad egy 10-20 főből álló kör, akit szeretünk, a családuk, a barátaink, akiket a felebarátainknak tartunk.

És mi lesz a többiekkel? Természetesen tudjuk, hogy vannak, akik közömbösek. Semmit nem mozdítanak meg bennünk. Nincsen semmilyen pozitív érzésünk, legfeljebb egy kis szimpátia, és nincsen semmilyen negatív érzés, legfeljebb egy kis antipátia. Ők azok az emberek, akikkel itt-ott találkozunk. Boltban, benzinkúton, utcán, de semmilyen komolyabb kapcsolat nem alakul ki. Ők az emberek, akik úgy vannak.

Végül pedig vannak az ellenségeink. Kik tartoznak ide? Azok, akikkel szemben annyi ellenérzés halmozódott fel bennünk, hogy képtelenek vagyunk már rájuk bármilyen formában is pozitívan gondolni. Nem akarjuk megérinteni még a széket sem, amin ülnek. Nem akarunk velük semmilyen kapcsolatba kerülni. Elkerülni akarjuk őket.

Hogyan alakul ki ez az érzés? Mitől leszek én ellenséges? A klasszikus felállás úgy néz ki, hogy két hadsereg egymásnak támad, és ők ellenségek. Aztán ebből az emberi alapállapotból kialakul minden más is. Két ország egy történelmi pillanatban ellensége volt egymásnak. Ez már elmúlt, de az ellenségeskedés megmaradt. Nem nagyon beszélhetünk magyar-román, magyar-szlovák, vagy magyar-szerb barátságról. Ugyanígy beszélhetünk labdarúgó csapatok közötti ellenségeskedésről. Gondoljunk csak a nem is olyan régen lezajlott Újpest-Ferencváros mérkőzésre, ahol a stadionban megindult az egyik csoport a másik felé, hogy megverjék őket. Csak a rohamrendőrök tudták őket egymástól szétválasztani. Ki tartozik bele a szeretet körömbé, és ki az, aki az ellenségem? Jézus ezt a kérdést teszi fel. És azt a kérdést is, hogyha bárki ilyen formában az ellenségem, akkor érte nem tudok imádkozni, és akkor valami hiányzik még a teljes szeretetből.

Amikor ezeket halljuk, akkor nagyon könnyen kimondjuk, mi nem gyűlölünk senkit. Legyünk azonban nagyon őszinték magunkkal. Abban világban, ahol politikai tőkét csak abból kovácsolnak, hogy ellenségképet gyártanak, ott mi is kettősségben gondolkodunk. Ki az, aki velünk van, és ki az, aki ellenünk van? Aki ellenünk van, az ellenség. Jézus pedig ezt a gondolatkört kezdi el feszegetni. Mit kezdünk azokkal, akik nem a mieink, akik nem a mi táborunkba tartoznak, vagyis akik az ellenségeink?

A kérdést pedig ismét felteszem. Kiért is imádkozunk? Azért, aki nekünk fontos. Azért, akinek az életébe szeretnénk belevonni Isten áldásait. Eszünkbe sem jut imádkozni azokért, akik méltatlanok rá, akik gonoszak, akik hálátlanok. Ők az ellenségek. Értük nem fogok imádkozni soha.

Jézus pedig azt mondta, hogy szeressük ellenségünket, és imádkozunk azokért, akik üldöznek minket. A szeretet tehát legyen független attól, hogy ki melyik néphez tartozik, hogy ki melyik csapatnak drukkol.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2026. június 21-én.

A szeretet független a tettektől, a gondolatoktól, az érzésektől. Hadd mondjak még valami nagyon mehökkentőt. A szeretet független a szexuális irányultságtól is. Sokkal magasabb rendű annál. (Zárójelben szeretném azért elmondani, hogy a szeretet mivel független mindettől, ezért képes Isten törvénye és parancsa szerint élni, és arra mások figyelmét is felhívni. Képes a szeretet arra, hogy kimondja, ha valami tett, gondolat, vagy érzés Isten ellen való.)

Ha pedig erre a szeretetre eljutunk, akkor leszünk képesek imádkozni az ellenségért is. Aki a másik táborhoz tartozik. Akiről azt gondolom, hogy soha semmi közünk nem lehet egymáshoz. Imádkozunk érte, vagyis kérjük Istent, hogy ajándékozza meg az ő életét minden jóval. Annak az életét, aki a mienket nem akarja egyáltalán megajándékozni semmivel, sőt ártani akar nekünk. Isten áldását kérjük arra az emberre, aki minket átkoz, gyaláz, kitaszít, aki semmilyen jót nem akar tenni nekünk.

Jézus nem csak a levegőbe beszélt. Nagycsütörtökön este a Gecsemáné kertjében imádkozott mindazokért, akik szerették Őt, akik közel álltak hozzá. Imádkozott mindenkiért, aki majd hinni fog benne, tehát imádkozott értünk is. Aztán jött érte a katonaság. Megkötözték. Megverték. Gúnyolták. Megalázták. Kínozták. Felszögezték a keresztre. A kereszttel közelében elmenők ismét csak gúnyolták. Jézus pedig elkezdett imádkozni azokért, akik ott voltak. Isten bocsánatát kérte az életükre. Imádkozott az ellenségeiért.

Borzalmasan nehéz út ez. De megéri. Volt egyszer valaki, akivel sokféle félreértés miatt megromlott a kapcsolatunk. Olyan mélyre süllyedt mindez, hogy nem is köszönt vissza az utcán. Köszöntem, de ő csak mereven rámnézett, majd továbbment. Minden egyes találkozás mélyítette a szakadékot. Mi pedig minden nap találkoztunk. Ismertem Jézusnak ezt a tanítását. Szó sem lehetett azonban arról, hogy még csak a legapróbb szót is kimondjam Isten felé az illetővel kapcsolatban. Csakhogy ez a rossz érzés ott volt bennem. Mérgezett. Fájt. Rossz pillanatokat okozott. Eltelt néhány hónap, majd csaknem két év. Aztán annyira rossz lett már minden, hogy egy alkalommal a Kálvária domb Jézus kereszttjénél megállva, elmondtam egy imádságot. Kértem Jézust, hogy vegye le rólam a súlyt, és kértem, hogy adjon erőt arra, hogy tudjak érte imádkozni. Nagyon hosszú út kezdődött. Először csak a nevét mondtam ki imádságban, aztán mellé tettem egy két szót. A probléma akkor oldódott meg, amikor ki tudtam mondani, hogy Uram, áldd meg az életét! Szépen-lassan elmúlt a mérgező érzés, és átvette a helyét egy közömbös, semleges érzés, amibe szomorúság vegyült. Meg kellett értenem, hogy amíg nem imádkozom az ellenségemért, addig az én kapcsolatunk sem lehet rendben Istennel.

Mit is mondott Jézus? Imádkozzatok azokért, akik üldöznek Titeket, hogy így Mennyei Atyátok fiai legyetek. Ebből derül ki, hogy igazán Jézus tanítványai vagyunk, ha tudunk imádkozni az ellenségeinkért.

Labdarúgó Világbajnokság zajlik éppen. A már korábban nyertes csapatok mezén annyi csillag van, ahány világbajnoki címet szereztek. Aki ránéz, tudja, hogy ez milyen nagymúltú válogatott. Aki ránk néz, az pedig abból látja, hogy Isten gyermekei vagyunk, hogy mi imádkozunk azokért is, akik nekünk rosszat akarnak, mi odavisszük Isten elé azokat, akik talán bántanak minket, akiről semmi jót nem tudunk gondolni. Jézus szavai segítsenek nekünk ebben: „Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznek titeket, hogy így mennyei Atyátoknak fiai legyetek.”

Ámen!